

gere vel remove tentaverit, ex parte Dei omnipotentis, et B. Mariæ semper virginis, beati Michaelis archangeli, et ex parte sanctorum apostolorum Petri et Pauli, et omnium apostolorum, et beati Marci martyris omniumque sanctorum, perpetuo eum anathematis vinculo innodamus, ut in die iudicii non resurgat in dextera parte coronandus, sed cum Juda Domini traditore, et cum Datan et Abiron, quos terra vivos absorbit, suam sedem accipiat. Amen, fiat, fiat.

Hoc ego Benedictus notarius per passionem supra dicti venerabilis episcopi scripsi.

Actum Atinæ feliciter.

Leo Dei gratia episcopus scripsit.

Ego Lando gratia Dei comes.

Ego Petrus Adoni iudex.

Petrus Joanni Sergii iudex.

Ego Jubone testis sum.

DOMNI LEONIS

SERMO

DE PASSIONE BEATI MARCI.

(UGHELLI, ubi supra, col. 435.)

Ad matris Ecclesiæ gremium, fratres charissimi, harmoniæ tympanum per totum orbem plebs fidelium sumens, laudesque Regi magnifico super beatissimi Marci pontificis passionem canens recurat. Hodie namque Marcus præsul sanctissimus, apostoli Petri discipulus coronatus ante Dominum pervenit; hodie laureatus cœlestibus infulis redimitus ante eum assistit, hodie, inquam, audire meruit: « Euge, bone serve et fidelis, quia in modico fuisti fidelis, eris potestatem habens supra multa; hodie pro Christo duobus clavis in capite est affixus; hodie bravium victoriæ perennis accepit; hodie sub cœlesti est ara locatus; hodie, cum his qui pro Christo passi sunt, canticum novum Deo decantans exultat; hodie corpus suum urbi Atinæ tumulandum reliquit; hodie per totam Campaniam catholicam illustrat Ecclesiam. Adco enim supereminens ejus excellentissima existit gloria, ut sua quidem passione non solum Atinensem Ecclesiam, verum etiam totam illustraret Campaniam; clarificavit nempe hic beatissimus martyr et pontifex Marcus sua passione Jesum Christum Dominum nostrum, cum pro ejus nomine clavis est in capite binis confixus; sua itaque passione et præsulatus officii dignitate illustravit Ecclesiam, cum, sicut a beato apostolo Petro ei fuerat traditum, alios verbis, alios corporis sui supplicio, alios miraculorum signis ad veri Dei culturam accendit; nam quis in sanctæ matris Ecclesiæ gremio consistens clavos in capite non libenter pro Christo cum Marco susciperet, ut a Christo Domino in perpetuum cum eo remunerari valeret? De hoc siquidem et aliis martyribus David propheta prædixerat: « Cre renes meos et cor meum. » Hujus itaque excellentissimi martyris fide Ecclesia Christi per orbem diffusa incitatur ad martyrii metam, provocatur ad prædicationem, instruitur ad pugnam. Inca-

lescant ergo hodie fidelium mentes, et de tanto Ecclesiæ ariete congaudentes, odas Christo promant, melleaque famina laudis. Nam quis super tam immanissimam passionem non obstupescat? quis non admiretur tortoris sævam crudelitatem? Anrehenditur prædicator Trinitatis sanctissimus, et præsul magnificus catenis ferreis coarctatur, carceri mancipatur, suppliciis afficitur, proscibitur, damnatur, ad postremum clavis acutissimis in capite confoditur. Videte, fratres, videte Marci mysterium, videte tantam longanimitatem, videte tantam patientiam. Animadvertite quo calore urebatur, qui, dum intrepidus persecutoribus verbum vitæ annuntiat, acutos in capite suo pro Christi nomine suscipere clavos non formidavit. Urebatur martyr sanctissimus desiderio vitæ æternæ, et idcirco libenter sustinuit acumina sæva clavorum. Hinc Paulus ait: Vivus est sermo Dei, et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti, pertingens etiam usque ad divisiones animæ ac spiritus, compagum quoque, et medullarum et discretorum cogitationum Dei (Hebr. iv, 12). Clavorum igitur beatissimus Marcus afficiebatur supplicio, sed validius sancti Spiritus urebatur ardore; sed dum martyr mens in fidei amore succenditur, hinc amplius tortor nefandus ad ejus necem cum sævis lanistis urgetur. Clamat celerius, clamat instantius: « o mali milites, effeminatum qui animum fertis cum sceleratissimo Marco parcitis! » Atinensis civitas in Christi laude resultat; præparentur nova supplicia, gladius acuatur, neci Christianorum præsul et doctor tradatur, corpusque ejus lupis et canibus devorandum relinquatur. O sententia sæva tortoris! Heu, heu! phalanx iniqua, cur frustra in Christi martyrem sævis? Adest, adest, inquam, cuncti potentia celsa Tonantis; aderit clementia magna Dei de tuis qui manibus liberet beatissimum Marcum. Ca-

put ejus perforatur, sed firmissima constantia pectoris ejus a charitate non recedebat Omnipotentis. Corpus supplicia patitur, sed salutem vitæ æternæ acquirit. O felix constantia! o spes inenarrabilis, quæ, dum clavorum non timuit sustinere cruciatus, ante omnipotentis Dei clementiam meruit pervenire laureatus! Laureatus, inquam, ante Dominum beatus Marcus advenit, et mox intersanctorum catervas a Domino est Jesu Christo locatus. Hic est martyr beatissimus, hic est præsul dignissimus, hic est principis apostolorum discipulus, hic est Jesu Chri-

sti Domini nostri prædicator testisque magnificus. Sed quoniam ipsius hodie veneranda natalitia celebramus, eum, tanquam patronum nostrum, flagitemus obnixius quatenus pro nobis assidue intercedat ad Dominum; decens siquidem est ut quem prædicatorem et doctorem veritatis habuimus in terris, adiutorem pariter habere mereamur in cælis, quod Christus Jesus Rex regum omnium concedat æternus, qui vivit et regnat cum Patre et Spiritu sancto per omnia sæcula sæculorum. Amen.

DOMNI LEONIS

SERMO

IN OCTAVA S. MARCI EPISCOPI ET MARTYRIS.

Hodie, dilectissimi, octavum diem sanctissimi martyris et pontificis Marci celebramus, in quo calcavit diabolus persequentem, vicit mundum blandientem, et sub pedibus suis conculcavit imperatorem frementem. Quanta enim gloria et quibus honoribus in hoc mundo claruit, et qualiter apostolorum principis factus auditor, qualiterque ad cælestia regna migravit, cum ejus passio legeretur, audistis; recte igitur sancti martyris et præsulis solemnitas usque ad diem celebrantur octavum, qui septem tempora, id est, septem a sæculo leges per septem dies, quibus vita humana designatur, conservans, octavum diem, qui resurrectionis et judicii est, in cordis arcano retinens, pro fide Christi mori non timuit. Quod vero partes septem, necnon et octo, unusquisque fidelis dare debeat, Salomon declarat dicens: « Da partes septem nec non et octo. » Dies enim, fratres, in sancta Ecclesia declarantur tres, ante legem, sub lege, et sub gratia; declarantur et septem per septem a sæculo leges: sed jam, prout Dominus dederit, prædictum numerum qualiter intelligendus, et unicuique sit aptandus, et quid mystice signet, vestræ fraternitati promamus.

De primo die.

In primo namque numero intelligimus Deum Patrem omnipotentem. In secundo Jesum Christum Filium ejus Dominum nostrum. In tertio Spiritum sanctum, a Patre et Filio procedentem. Et hi tres unum sunt, unum in deitate, et tres in personis. Dies autem Deus Pater est, dies Filius est, dies Spiritus sanctus est. Dies diei, Filius de Patre est. Ipse et sol justitiæ est. De hoc die per prophetam dicitur: Timentibus Deum orietur sol justitiæ. Ergo si Pater et Filius dies sunt, et dies lux est, patet nimirum quia Spiritus sanctus vera illuminatio est, illuminans corda et fidellum mentes. Per primam vero diem accipiendum est unum Deum, unam fidem,

unum baptisma; similiter et per primam diem possumus intelligere ab Adam usque ad Noe, et uniuscujusque hominis infantiam, et correptionem, et insciorum prædicationem.

De secundo die.

In secundo vero numero intelligere debemus legem et gratiam, timorem et pœnitentiam. Pedes recti, juxta illud: « Recti diligunt te; » et speciem electri, id est, Filii Dei incarnationem; nec non et corpus et anima, vitam activam et contemplativam, practicam et theoreticam, sensum historicum et allegoricum facere et docere, uniuscujusque pueritiam; ac juxta Domini præceptum esurientes reficere. Et tempus a Noe usque ad Abraham est delinquentium increpatio; per legem namque homines a peccato coercentur, per gratiam peccatoribus ignoscitur, per timorem misericordia poscitur, per pœnitentiam peccatoribus venia datur, per pedes in viam mandatorum Dei curritur, per electum Filii Dei incarnatio demonstratur.

De tertio die.

In trino numero intelligimus Trinitatis mysterium, et tres chordæ in cithara, Deum per artificis manum laudantes, ac tres dies ab origine mundi, ut ante jam dixi, usque ad consummationem sæculi. Sunt enim itinere trium dierum Pater ingenitus, Filius unigenitus, Spiritus sanctus ab utroque procedens, Pater in voce, Filius in humana natura, Spiritus sanctus in specie columbæ et ignis. In libro namque Ezechielis tria verba descripta ostendit illi Deus, lamentationes, carmen, et væ; per lamentum pœnitentia, per carmen gaudium æternæ beatitudinis, per væ supplicia æternæ damnationis figurantur. Tres etiam res sunt propter quas unusquisque fidelis ad Ecclesiam pergat ad baptismum et judicium percipiendum, et corpus ac sanguinem sumendum; in vivifica quidem hostia tres colores conspiciuntur,